

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Pr-781/2017-111

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski radni sud u Zagrebu, po sutkinji Petri Hertelendi Lovrić, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Šimića iz Okučana, J. Kozarca 12, OIB: 15397844138, kojeg zastupa punomoćnik Nemanja Nožinić, odvjetnik u Novoj Gradišci, protiv I. tuženika GRAKS-VRATARIĆ d.o.o. Zagreb, Mikančeva 15, OIB 47904915254, kojeg zastupa punomoćnik Massimo Činić, odvjetnik u Zagrebu, i II. tuženika AXA VERSICHERUNG AG Colonia-Allee 10-20, Koln, SR. Njemačka, Trgovački registar Koln HR B Nr. 21298, matični broj: USt-IdNr. DE 122786679, kojeg zastupa punomoćnica Franka Baica, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Ilej & Partneri u Zagrebu, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 22. listopada 2024., u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Mirka Kovača, odvjetnika, punomoćnika I. tuženika Massima Činića, odvjetnika i punomoćnika II. tuženika Petra Grubišića Čabo, odvjetnika, 7. siječnja 2025.,

presudio je

I. I-tuženik GRAKS-VRATARIĆ d.o.o. Zagreb, Mikančeva 15, OIB 47904915254 dužan je tužitelju IVANU ŠIMIĆU iz Okučana, J. Kozarca 12, OIB 03429907368 platiti na ime naknade štete iznos od 11.679,61 EUR s pripadajućim zateznim kamatama koje teku na iznos od 11.499,61 eura od dana 19.7.2013. do 31.7.2015. godine u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanim za pet postotnih poena, od 1.8.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. pa do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena te od 30.12.2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, te na iznos imovinske štete za tuđu pomoć i njegu od 180,00 eura od 7.1.2025. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na

dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 8 dana.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja prema I. tuženiku za isplatu naknade štete s osnova izgubljene zarade za razdoblje od siječnja 2012. do srpnja 2022. godine u iznosu od 218.281,89 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama, te zahtjev za isplatom zateznih kamata na naknadu neimovinske štete za period od 21.12.2011. do 18.7.2013. te za isplatom zateznih kamata na naknadu imovinske štete za tuđu pomoć i njegu od 21.12.2011. do 6.1.2025.

III. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev prema II. tuženiku za isplatom naknade štete u daljnjem iznosu od 10.000,00 eura sa pripadajućim zateznim kamatama.

IV. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi i tijekom postupka navodi da je bio zaposlen kod I. tuženika na radnom mjestu tesara. Dana 20.12.2011. na radilištu I. tuženika u Republici Njemačkoj, München, prilikom vršenja rada na koji je upućen od strane poslodavca, konkretno montaže gotovog betonskog elementa, pretrpio je ozljedu na radu, uslijed čega je zadobio višestruke teške tjelesne ozljede, nagnječenje desnog stopala s oštećenjem lisne i goljenične kosti u smislu višedjelnog loma s pomakom ulomaka, nagnječenje gornjeg i donjeg nožnog zgloba, rupturu ligamenata s vanjske strane gornjeg nožnog zgloba te niz drugih povreda. Do navedenog štetnog događaja je došlo isključivo uslijed očitih manjkavosti i poremećaja u tehnološkom procesu rada kod I. tuženika kao poslodavca i propusta istoga da osigura tužitelju kao radniku sigurno obavljanje posla. Uslijed zadobivenih tjelesnih povreda tužitelj se kontinuirano liječio počev od dana štetnog događaja, te je u tijeku liječenja bio podvrgnut nizu liječničkih zahvata, kao i samom operativnom zahvatu i postoperativnom liječenju te različitim terapijama. Uslijed zadobivenih ozljeda tužitelj je trpio i sada trpi jake i intenzivne fizičke bolove, pretrpio je i sada trpi intenzivan i dugotrajan strah, koji se osobito očitovao kao strah od samog štetnog događaja, strah od ozljeđivanja i posljedica zadobivenih teških tjelesnih ozljeda i ishoda liječenja, uključujući i postoperativni opravak, trajno mu je smanjena životna i radna aktivnost, čitavo vrijeme je na bolovanju, te mu je utvrđena radna nesposobnost, a napose za poslove tesara. Duži vremenski period bila mu je potrebna tuđa njega i pomoć, a zbog uočljivih ožiljaka na tijelu tužitelja i zaostalog šepanja kod tužitelja je ostala naruženost. Tužitelj je uslijed predmetnog štetnog događaja i štetnih posljedica istog imao i materijalne troškove liječenja u iznosu od 2.000,00 kn. Tužitelj potražuje od tuženika i naknadu za izgubljenu zaradu - rentu, koja je prema odluci Vrhovnog suda RH broj Rev-2050/87 definirana kao svaka materijalna korist koja se postiže radom. Navodi da je ostvarivao prosječna mjesečna primanja prije nezgode na radu, u iznosu od oko 2.000,00 EUR neto ili 15.000,00 kn, koji iznos mu je isplaćivan što na račun, a što na ruke. Tužitelj je bio na bolovanju počam od ozljeđivanja 20.12.2011. do listopada 2014., te je za vrijeme bolovanja primao naknadu, a nakon toga je ostvario pravo i otišao u invalidsku

mirovinu. S obzirom da je tužitelj nakon povređivanja ostao trajno radno nesposoban, da je nastupilo takvo teško tjelesno oštećenje kod istoga, kao i da isti nije više u mogućnosti privređivati, pa je na taj način materijalno oštećen, to mu pripada pravo na izgublenu zaradu. Tužitelj navodi da je kao radnik I. tuženika zadobio predmetne povrede, a time i pretrpio štetu na radu kod I. tuženika, zbog čega je I. tuženik na temelju Zakona o radu i Zakona o obveznim odnosima u obvezi nadoknaditi štetu tužitelju. I. tuženik je u predmetnom razdoblju imao s II. tuženikom kao osiguravajućim društvom zaključenu važeću policu osiguranja od odgovornosti, pa kako je nastupio osigurani slučaj, to je i II. tuženik u obvezi naknaditi predmetnu štetu tužitelju. Tužitelj se odštetnim zahtjevima obratio tuženicima za mirno rješenje spora, no do mirnog rješenja spora nije došlo. Tužbenim zahtjevom konačno preciziranim u podnesku od 26.11.2023. tužitelj potražuje od I. tuženika na ime naknade neimovinske štete i imovinske štete za tuđu pomoć i njegu ukupan iznos od 11.679,61 eura, s osnova izgubljene zarade za razdoblje od siječnja 2012. do srpnja 2022. naknadu štete od ukupno 218.281,89 eura, te od II. tuženika na ime naknade štete – osigurane sume, pored već isplaćenog iznosa od 7.000,00 eura, daljnji iznos naknade štete od 10.000,00 eura, sve sa pripadajućim zateznim kamatama, uz naknadu parničnog troška.

2. U odgovoru na tužbu I. tuženik u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev i to kako glede osnovanosti, tako i glede visine postavljenog tužbenog zahtjeva. I. tuženik ističe kako nije sporno da je tužitelj bio zaposlen kod I. tuženika na temelju Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 28.04.2011. te kako nije sporno da su tužitelj i I. tuženik sklopili dva dodatna Ugovora o radu, i to Ugovor o radu o upućivanju radnika na rad u inozemstvo te Dopunu uz ugovor o radu od 28.04.2011. za zaposlenje u SR Njemačkoj. Također, nije sporno da se tužitelj na gradilištu I. tuženika ozlijedio dana 20.12.2011., no I. tuženik osporava da je do predmetnog štetnog događaja došlo uslijed navodnih manjkavosti i poremećaja u tehnološkom procesu rada kod I. tuženika, već je do ozljeđivanja tužitelja došlo isključivo krivnjom tužitelja. Naime, do ozljeđivanja je došlo zbog nepridržavanja tužitelja pravila o zaštiti na radu kao i zbog pristupa radnom zadatku protivno pravilima struke. Tužitelj je bio raspoređen na poslove tesara, a konkretni zadatak na koji je bio raspoređen u trenutku nezgode je priprema gotovog betonskog montažnog elementa za ugradnju. Budući da je prostorija u koju se montažni element trebao ugraditi bila skućena, to se priprema obavljala u susjednoj prostoriji koja je bila dovoljno velika za nesmetano izvođenje pripremnih radnji. Priprema betonskog montažnog elementa je podrazumijevala "naginjanje" betonskog montažnog elementa (dimenzije elementa 3,50m*2,70m) pod nagib od 55 stupnjeva pomoću kрана i zatezača sajli kako bi se pod tim kutom element prebacio na mjesto ugradnje u susjednu (skućeniju) prostoriju gdje se takva priprema nije mogla izvesti zbog nedostatka prostora. Sama priprema je jednostavan tesarski zadatak. Naginjanje elementa se obavlja uz stalnu suradnju tesara i kranista. Na ovaj radni zadatak je poslovođa Mirsad Hamzić rasporedio dva tesara, tužitelja i Tvrtka Jurića kao i jednog kranistu, Ivicu Markelića. Tužitelj je zbog svog iskustva na montažnim radovima vodio ovaj tesarski zadatak. Tijekom izvođenja radnog zadatka na mjestu predmetnog štetnog događaja se zatekao i Tihomir Mikliš, ali isti nije sudjelovao u izvođenju radnog zadatka. Obzirom je tijekom pripreme betonskog montažnog elementa naišao poslovođa i uvidio da se betonski montažni zid nalazi naslonjen gotovo vertikalno na već gotov zid i da su na njima montirane dodatne dvije sajle, a

da nije po pravilima struke prethodno polegnut u vodoravan položaj, poslovođa je upozorio radnike da ne smiju izvoditi radnu operaciju na način koji su to isti zamislili i započeli te im dao upute za ispravan način radne operacije: da prvo polegnu betonski montažni element horizontalno na pod, a zatim da dižu jedan kraj zida do zadanog kuta pomoću kрана i zatezača sajli. Tužitelj se ogлуšio na rečena upozorenja i upute nadređenog poslovođe Mirsada Hamzića, već je radni zadatak nastavio raditi na opasan način, protivno pravilima struke te protivno pravilima o zaštiti na radu. Nastavno, montažni betonski element je bio prebačen u datu prostoriju pomoću kрана sa dvije sajle zakačene na istome, a da bi se predmetni montažni element prebacio u drugu prostoriju u kojoj je trebao biti montiran pod određenim kutom potrebne su četiri sajle. Dodatne dvije sajle po pravilima struke i pravilima zaštite na radu se montiraju tek nakon što se betonski montažni element polegne u vodoravan položaj na ploču. Nakon što su sve četiri sajle montirane i zategnute pomoću kрана, sa zatezačima postavljenima na dodatne dvije sajle se podiže jedan kraj betonskog montažnog elementa do zadanog kuta. Međutim, tužitelj je montirao dodatne dvije sajle na montažni betonski element sa radnim kolegom Tvrtkom Jurićem dok je montažni element bio u gotovo okomitom položaju naslonjen na već izveden zid. Opisano postupanje tužitelja je bilo suprotno svim uputstvima za pravilan i siguran način izvođenja radnog zadatka kao i suprotno svim mjerama i pravilima sigurnosti i zaštite na radu. Donji kraj betonskog montažnog elementa se izmakao budući je gornji kraj betonskog montažnog elementa bio na dvije nezategnute sajle. Iza tužitelja se nalazio metalni kontejner sa šteherima te se tužitelju noga uklještila između predmeta u pokretu (montažni betonski element) i metalnog kontejnera. Pristupanjem radnom zadatku na opasan i nestručan način tužitelj je doveo u pitanje svoju sigurnost, ali i sigurnost ostalih radnika te je isključivo kriv za nastanak štetnog događaja. I. tuženik naglašava kako je na gradilištu na kojemu se predmetni štetni događaj dogodio proveo sve zakonom propisane mjere zaštite na radu te je tužitelj bio radno sposoban za rad kao i osposobljen za rad na siguran način. I. tuženik ističe kako tužitelj neosnovano potražuje naknadu za izgubljenu zaradu - rentu, tim više što isti ničim ne dokazuje da bi u razdoblju nakon štetnog događaja zarađivao iznose od 2.000,00 EUR kako to paušalno i ničim dokazano tvrdi. Isto tako, iz Ugovora o upućivanju tužitelja na rad u SR Njemačku je razvidno kako je tužitelj započeo rad u SR Njemačkoj dana 01.05.2011. (čl. 4) te kako se radnik (tužitelj) dužan vratiti u Republiku Hrvatsku kada mu istekne radna dozvola (čl. 11.). Budući je radna dozvola tužitelju istekla dana 22.12.2011. to bi se isti nakon navedenog datuma vratio na rad u RH, kada zasigurno ne bi zarađivao navedene iznose. Nadalje, iz rješenja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje (HZMO), Područni ured Slavonski Brod, Ispostava u Novoj Gradiški, Klasa: UP/I 141-02/14-01-03429907368, Ur. Broj: 341-11-05/3-14-4059 od 29.08.2014. tužitelju je priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog bolesti 40%, ozljede na radu 30% i profesionalne bolesti 30%. Isto tako, iz rješenja HZMO, Područni ured u Slavonskom Brodu, Ispostava u Novoj Gradiški, Klasa: 141-06/13-01/OB: 03429907368, Ur. Broj: 341-11-05/3-13-4657 od 30.10.2013. razvidno je kako je tužitelju od 13.06.2013. priznata naknada za tjelesno oštećenje u iznosu od 145,56 kn mjesečno. Iz navedenog je razvidno kako tužiteljeva invalidnost, tj. njegovo priznato pravo na invalidsku mirovinu je samo djelomično (30%) "uzrokovala" navodna ozljeda na radu te mu je za istu ozljedu priznata i dodatna novčana naknada. Priznata profesionalna bolest kod tužitelja nije u uzročnoj vezi s predmetnim štetnim događajem. I. tuženik ističe kako je I. tuženik s II. tuženikom

("AXA" osiguravajućim društvom) u vrijeme nastanka štetnog događaja imao sklopljenu policu osiguranja. S time u vezi, I. tuženik ima saznanja da je II. tuženik isplatio tužitelju određeni novčani iznos po predmetnoj polici osiguranja, a u vezi s predmetnim štetnim događajem. S obzirom na sve navedeno, predlaže se tužbu i tužbeni zahtjev u odnosu na I. tuženika odbiti u cijelosti te tužitelja obvezati na naknadu parničnog troška I. tuženiku.

3. U odgovoru na tužbu II. tuženik prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora, te opreza radi ističe i prigovor zastare u pogledu zahtjeva tužitelja za naknadu štete prema II. tuženiku. II. tuženik osporava tužbeni zahtjev u cijelosti, i u pogledu osnovanosti i u pogledu visine tužbenog zahtjeva. II. tuženik osporava osnovanost tužbenog zahtjeva jer je sukladno uvjetima police osiguranja II. tuženik već isplatio tužitelju iznos od 7.000,00 EUR kao osiguranu svotu na koju je tužitelj imao pravo za nezgodu prema izračunu i uvjetima predmetne police osiguranja, pa obzirom na tu isplatu, ne postoji više obveza niti odgovornost II. tuženika prema tužitelju iz navedenog događaja. U skladu s odredbom točke 17. Općih uvjeta, za predmetni ugovor o osiguranju na temelju sklopljenog ugovora između tužitelja i II. tuženika mjerodavno je pravo Savezne Republike Njemačke, prije svega odredba njemačkog Zakona o ugovorima o osiguranju (Versicherungsvertragsgesetz). Primjenom uvjeta navedene police osiguranja i primjenjivih odredbi njemačkog materijalnog prava, jasno je da polica II. tuženika pokriva isključivo rizike koji proizlaze iz nezgode, tj. nesretnog slučaja, i to u granicama maksimalnih iznosa kako je to navedeno u polici, ali navedeno osiguranje ne pokriva nikakve dodatne rizike niti štete koje bi nastale iz tzv. "poslovne odgovornosti" I. tuženika, kao što bi bili rizici vezani uz izgublenu ili smanjenu buduću zaradu tužitelja. Primjenom njemačkog materijalnog prava neosnovano je i potraživanje tužitelja i prema I. tuženiku, samom činjenicom što tužitelj kao osnovu potraživanja navodi ozljedu na radu, čime se primjenom pravila o "privilegiranju odgovornosti" (njem. Haftungsprivilegs), sukladno čl. 104. i dalje njemačkog Socijalnog Zakonika (njem. Sozialgesetzbuch) potpuno isključuje pravo na potraživanje. II. tuženik se u potpunosti protivi zahtjevima tužitelja za naknadu za pretrpljene fizičke boli, pretrpljeni strah, za smanjenje životnih i radnih aktivnosti, za tuđu pomoć i njegu, za naruženost, za troškove liječenja, te za naknadu za izgublenu zaradu. II. tuženik prigovara osnovanosti tih zahtjeva, prije svega jer se radi o zahtjevima koji nisu pokriveni navedenom policom osiguranja, kako je to pojašnjeno, zatim prigovorom nepostojanja osnovnog zahtjeva prema I. tuženiku i II. tuženiku. Navodi da tužitelj nije uopće ili nije u potpunosti dokazao uzročno-posljedičnu vezu između nastalog osiguranog slučaja i nastalog tjelesnog oštećenja, što je obveza tužitelja i prema hrvatskom i prema njemačkom materijalnom pravu. Naime, tužitelj ne pravi razliku između pojmova "smanjenje radne ili poslovne sposobnosti" i pojma "invaliditeta", koji se u području ugovornog osiguranja prema predmetnoj polici osiguranja bitno razlikuju, isto kao što te pojmove razlikuju i hrvatsko i njemačko materijalno pravo. II. tuženik osporava da je kod tužitelja došlo do više od 14% tjelesnog oštećenja (7/20 vrijednost stopala x 40% vrijednosti po tablici invaliditeta i naknada), kao što se može pročitati u kirurškom vještačenju dr. Steinbacha od 09.07.2014. te izračunom II. tuženika temeljem tog vještačenja. Prema stajalištu II. tuženika i prema primjenjivoj sudskoj praksi njemačkih sudova, te prema uvjetima ugovorene police osiguranja, pri izračunu visine naknade za ozljedu noge tužitelj nije smio uzimati u obzir gubitak kvalitete života uslijed ozljeđivanja. II. tuženik navodi da se sukladno točki 9.4. AUB-

a iz 2008. ugovorenih uvjeta osiguranja konačni izračun može temeljiti na činjeničnom stanju koje se može utvrditi najdalje na kraju trogodišnjeg roka od trenutka nastanka ozljede, dakle do zaključno 20.12.2014. (BGH r+s 2005., 299). Bilo kakve kasnije spoznaje i utvrđenja nije dopušteno koristiti u parnici, jer bi inače svaka strana vođenjem parnice mogla produljiti rok koji je inače zadan u interesu brzog i konačnog završetka izračuna na neodređeno vrijeme (BGH VersR 1981., 1151). Zdravstvene promjene, koje do isteka trogodišnjeg roka od nastanka ozljede nije bilo za očekivati ili za koje nije bilo do isteka tog roka utvrđeno da će biti doživotne, ne smiju se uzimati u obzir. U pogledu stupanja i visine oštećenja zdravlja koje navodi tužitelj, II. tuženik prigovara i zbog postojanja brojnih, od same nezgode potpuno neovisnih oboljenja i tjelesnih oštećenja tužitelja, i to prije svega, na kralježnici, srcu i na ekstremitetima tužitelja. Zaključno, II. tuženik predlaže da sud odbaci ili odbije zahtjev tužitelja kao nedopušten ili neosnovan, uz dosudu nadoknade prouzročenog sudskog troška II. tuženiku.

4. U tijeku postupka sud je proveo dokaz uvidom u svu dokumentaciju koju su stranke dostavile u spis te je saslušao svjedoke Ivicu Markelića (str. 940-941), Mirsada Hamzića (str. 948-950), Tihomira Mikliša (str. 980-982), tužitelja (str. 1096-1097), proveo je dokaz medicinskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku dr. Žarku Rašiću (str. 971-978 i 1027) i financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. (str. 1035-1044 i str. 1103-1104) te je saslušao vještaka dr. Žarka Rašića (str. 1107-1108) i vještaka Petru Blašković (str. 1108-1109). I. tuženik se odrekao saslušanja zz I. tuženika, te je sud odustao od saslušanja svjedoka Tvrtka Jurića iz Bosne i Hercegovine koji je više puta pozivan radi saslušanja, a nije se odazivao ročištima. Naime, s obzirom da je boravište svjedoka Tvrtka Jurića u Bosni i Hercegovini, sud nije imao mogućnosti istog prisilno dovesti na sud.

5. Ocjenom provedenih dokaza u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja kao bivšeg radnika I. tuženika za naknadom neimovinske i imovinske štete za tuđu pomoć od i njegu od ukupno 11.679,61 eura te za izgubljenu zaradu od ukupno 218.281,89 eura zbog povrede prava osobnosti na tjelesno i duševno zdravlje povodom ozljede na radu pretrpljene 20.12.2011. na gradilištu I. tuženika u Republici Njemačkoj od I. tuženika kao poslodavca i zahtjev za isplatom osigurane sume u daljnjem osiguranom iznosu od 10.000,00 eura od II. tuženika kao osiguratelja poslodavca.

7. U ovom stadiju postupka među strankama nije sporno da je tužitelj bio zaposlen kod I. tuženika na radnom mjestu tesara i da je poslove obavljao isključivo u inozemstvu na temelju Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 28.4.2011., Dopune uz Ugovor o radu te Ugovora o radu o upućivanju radnika na rad u inozemstvo od 28.4.2011. Nije sporan nastanak štetnog događaja, aktivna i pasivna legitimacija I. tuženika te činjenica da je tužitelju priznata ozljeda na radu od strane HZZO-a.

8. Sporna je odgovornost I. i II. tuženika s obzirom na prigovor isključive krivnje tužitelja za nastanak štetnog događaja istaknutog od strane I. tuženika, pasivna legitimacija II. tuženika te visina tužbenog zahtjeva. I dalje je sporno pitanje nadležnosti ovog suda s obzirom na prigovor apsolutne nenadležnosti istaknutog od strane II. tuženika.

9. S obzirom da tužitelj nije mogao urediti tužbeni zahtjev prije izvođenja dokaza vještačenjem, sud je prihvatio preinaku tužbenog zahtjeva jer je isto bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama (čl. 190. st. 3. ZPP).

10. Ovaj sud se rješenjem broj Pr-781/2017 od 7.9.2018. oglasio apsolutno nenadležnim i odbacio tužbu u odnosu na II. tuženika, a navedeno rješenje je ukinuto od strane drugostupanjskog suda i predmet vraćen ovome sudu na ponovno suđenje. U ukidnoj odluci drugostupanjski sud navodi kako nisu u dovoljnoj mjeri utvrđene okolnosti odlučne za donošenje odluke o nadležnosti hrvatskog suda, ukazujući na primjenu Uredbe EU br. 1215/2012 (dalje: Uredba).

11. II. tuženik tijekom postupka opetovano ističe prigovor apsolutne nenadležnosti navodeći da je člankom 15. Općih uvjeta ugovorena nadležnost suda prema sjedištu II. tuženika, odnosno mjesna nadležnost suda u Kolnu. Prema navodima drugostupanjske odluke, glede utvrđivanja nadležnosti primjenjuju se odredbe Uredbe. Sukladno čl. 15. st. 1. toč. 4. Uredbe, određeno je kako se može odstupiti od generalnih odredbi o nadležnosti kod ugovora o osiguranju sporazumom koji je zaključen s ugovarateljem osiguranja koji nema domicil u državi članici, osim ako je osiguranje obvezno ili se odnosi na nekretnine u državi članici. Navodi da je sporazum o nadležnosti iz Općih uvjeta valjan prema Uredbi s obzirom da ugovaratelj osiguranja nije u vrijeme sklapanja sporazuma o nadležnosti imao domicil u državi članici (u vrijeme sklapanja ugovora o osiguranju 9.12.2008. RH nije bila država članica EU), te u vrijeme sklapanja ugovora o osiguranju I. tuženik kao osiguratelj nije imao domicil u državi članici, a pored činjenice da se radi o osiguranju od nezgode, te je razvidno da se ne radi o obveznom osiguranju. II. tuženik ističe i prigovor nedostatka pasivne legitimacije navodeći da se kod osiguranja od nezgode (nesretnog slučaja) radi o ugovornom odnosu između I. i II. tuženika te tužitelj nema ovlasti zahtijevati ispunjenje obveza iz ugovora o osiguranju od II. tuženika, već to ima isključivo I. tuženik.

12. Sukladno utvrđenjima iz drugostupanjske ukidne odluke, nije osnovan prigovor apsolutne nenadležnosti u odnosu na II. tuženika. Naime, prema čl. 8. st. 1. Uredbe osoba koja ima domicil u državi članici može biti tužena ako je ona jedan od više tuženika, pred sudom mjesta u kojem jedan od njih ima domicil, ako su tužbeni zahtjevi međusobno tako usko povezani da ih je brže za saslušati i o njima odlučiti zajedno, a čl. 11. st. 1. b. propisano je da osiguravatelj s domicilom u državi članici može biti tužen u drugoj državi članici, u slučaju tužbi koje podnosi osiguravatelj osiguranja, osiguranik ili korisnik osiguranja, pred sudovima mjesta u kojem tužitelj ima domicil. Osim toga, tužitelj nije bio stranka ugovora o osiguranju zaključenog između I. i II. tuženika stoga ugovorna odredba o nadležnosti ga niti ne može obvezivati. S obzirom da I. tuženik ima domicil u Republici Hrvatskoj, to je nadležan ovaj sud.

13. Nije više sporno da tužitelj svoje potraživanje prema II. tuženiku temelji na postojanju police osiguranja od nesretnog slučaja jer se od istog potražuje naknada štete u daljnjem iznosu osigurane sume prema tablicama invaliditeta, a ne solidarno s poslodavcem, stoga nije osnovan prigovor nedostatka pasivne legitimacije kojeg ističe II. tuženik.

14. Nije osnovan ni prigovor zastare II. tuženika jer je tužba podnesena 1.12.2014., a štetni događaj se dogodio 20.12.2011., što znači da je od šetnog događaja do utuženja prošlo manje od 3 godine s time da se ovdje primjenjuje zastarni rok od 5 godina sukladno odredbi čl. 135. Zakona o radu ("Narodne novine" br. 149/09, 61/11, dalje: ZR/09) u vezi s čl. 232. Zakona o radu ("Narodne novine" br. 93/14, 127/17, 98/19, 151/22, 46/23, 64/23, dalje: ZR/14).

15. Svjedok Ivica Markelić je iskazao da je radio kod I. tuženika u razdoblju od kolovoza 2011. do svibnja 2012. kao kranista, a tužitelj je radio kao tesar te su radili zajedno na gradilištu u Njemačkoj, u Münchenu. Dana 20.12.2011. radili su poslove oko postavljanja betonskih elemenata koje je trebalo montirati na zid. To se radilo na način da su te betonske elemente zakačili sa kranom i trebalo ih je montirati pod određenim kutom od 45 stupnjeva na željezne ankere. Tužitelj i radnik Tvrtko Jurić pozvali su ga kao kranistu radi obavljanja tog zadatka, elementi se postavljaju jedan po jedan, ti betonski elementi su širine oko 2,5 metra i visine oko 3,5 do 4 metra i taj element težio je oko 4 tone. Dugo im je trebalo da dostignu taj kut od 45 stupnjeva da se element postavi na točnu poziciju, odnosno na te ankere, vraćali su odnosno pomjerali element da bi dobili taj kut i to je dugo trajalo, oko sat do sat i pol vremena. Još dvojica radnika i to Tihomir Miklauš i drugi čijeg se imena ne sjeća, a koji su čekali na kran i vidjeli da dugo rade su im pristigli u pomoć. Taj posao se obavlja na način da se na vrh tog betonskog elementa zakače lanci, a od kraja dna se također zakače lanci koji se potom podešavaju da bi se element namjestio na pravilnu poziciju. Kada su radnici gore na elementu zakačili lance, španovali su donji dio elementa radi postavljanja na poziciju i u nekom trenutku taj donji dio elementa se izmakao kontroli te je pritisnuo tužitelja uz "giterboks", odnosno element za šalovanje ploča. Svi su mu prišli u pomoć da ga oslobode. Navodi da su taj konkretan zadatak postavljanja betonskih elemenata pod tim određenim kutom od 45 stupnjeva na tom gradilištu radili prvi puta, prije toga radili su postavljanje betonskih elemenata, ali pod kutom od 90 stupnjeva, a to je manje složeno. U trenutku ozljeđivanja tužitelja kran nije bio u funkciji, on nije ništa dizao niti spuštao u tom trenutku. U trenutku nesreće element je bio zakačen i na donjem i na gornjem dijelu, a radnici su španovali donji dio elementa da ga postave na poziciju. Po mišljenju svjedoka do nesreće je došlo zbog samog načina na koji se rad obavljao i on s time nije imao veze. Tvrtko Jurić je rekao da se to na takav način ne radi i to prije nesreće, a tužitelj je inzistirao da se posao obavi na takav način. Svjedok se u taj posao nije miješao jer taj posao spada u domenu posla tesara, odnosno tužitelja, a pod time misli na vezivanje i pripremu betonskog elementa. Njemu su tužitelj kao tesar, a i radnik Tvrtko Jurić bili nadređeni jer je po hijerarhiji bio ispod njih. Navodi da je sljedeći dan Tvrtko Jurić napravio taj posao i to na drugačiji način i bez ikakvih problema. Radili su tako što su taj betonski element zakačili na gornjem dijelu i stavili ga pod kut od 90 stupnjeva i tako ga prenijeli u drugu prostoriju gdje su ga poredili vodoravno i onda ga digli i prilagodili kutu od 45 stupnjeva i na mjesto montirali, a našpanovali su dok su lanci bili bez opterećenja. To se moglo tako napraviti i dan

prije. Na taj drugi način uspješno su postavili 6 do 8 elemenata i nije bilo nikakvih problema. Konkretno posao postavljanja betonskog elementa trebalo je izvršiti pod kutom od 45 stupnjeva jer se radilo o potkrovlju i taj zid ima ujedno dvije funkcije, to je i krov i zid i on je položen ukoso. Na terenu i na gradilištu bio je prisutan poslovođa Mirsad Hamzić. Ne sjeća se da li je poslovođa vidio na koji se način posao obavlja, a u trenutku nesreće isti nije bio prisutan. On je kao kranista radio 4 godine, a na tom gradilištu je bio od 8. mjeseca 2011. Okruženje prostorije u kojoj se radilo je bilo uobičajeno, bilo je građevinskog materijala. Taj betonski element prije montaže je bio naslonjen na betonskom zidu pod nekakvim kutom od 75 stupnjeva.

16. Svjedok Mirsad Hamzić je iskazao da je radio kod I tuženika kao poslovođa na gradilištu u Njemačkoj gdje se desio štetni događaj. Predmetnog dana tužitelju je dao radne zadatke. Tužitelj je bio tesar i toga dana trebao je raditi postavljanje gotovih betonskih zidova na betonsku deku, a radio je zajedno sa radnikom Tvrtkom Jurićem koji je tužitelju bio podređen dok je kranista Ivica Markelić upravljao kranom. Ne zna kako je došlo do štetnog događaja jer nije bio neposredno prisutan, toga trenutka nalazio se na katu ispod, a kada je čuo urlikanje došao je i vidio da je tužitelj ozlijeđen na način da mu je betonski zid prignječio nogu. Pozvao je radnike te su mu pomogli. Tužitelj je bio iskusan radnik i vjeruje da je poslove radio po pravilima struke, a poslove koje je obavljao u trenutku štetnog događaja radio je i dan prije i on nije toga dana posebno s njim prolazio način obavljanja tog posla jer mu je taj radni zadatak već otprije bio poznat budući da ga je radio. Kada je došao na mjesto štetnog događaja taj betonski zid je stajao vertikalno. Prije podizanja ti betonski blokovi moraju ležati horizontalno, a ne zna kako je bilo u konkretnom slučaju. Na tom radilištu nije bilo manevarskog mjesta da bi ti betonski blokovi stajali horizontalno, pa su isti stajali vertikalno. Radnici su te betonske zidove dizali vertikalno, a to nije ispravan način rada, ali zbog premalog manevra su bili postavljeni vertikalno pa su se u tom položaju podizali. Tužitelj nije mogao taj betonski blok u drugoj prostoriji postaviti horizontalno i onda ga dići jer nije bilo mjesta ni "za šibicu baciti". Nakon tog štetnog događaja su ti betonski blokovi dolazili na cestu i kran ih je zakačio sa tog mjesta na cesti da bi se izbjeglo ponavljanje takve greške firme u Njemačkoj. Tužitelj je dan prije štetnog događaja te betonske zidove direktno dizao gore i postavljao ih kako treba. Poznato mu je da je policija došla na gradilište, a koliko mu je poznato nisu utvrđene nikakve nepravilnosti na gradilištu. On je vidio da je taj betonski zid bio nagnut kada je došao tužitelju pomoći pri ozljeđivanju. Nema saznanja da li je taj betonski element prije podizanja bio na cesti ili ispred gradilišta ili na samom kamionu, a u 99% slučajeva ti betonski zidovi dižu se sa kamiona. Tužitelj nije smio betonski zid nasloniti ukoso jer se to tako ne radi, no ne zna zbog čega je do toga došlo, a smatra da je vjerojatno to napravio zbog skučenosti i brzine. On ne zna kako je tužitelj podizao taj element, već ga samo zatekao ukoso. U nadležnosti radnika tesara je da element zakači sa kranom, a kranista samo upravlja kranom. On nije tužitelju prije štetnog događaja došao i zabranio da izvodi taj zadatak. Nakon što je ujutro podijelio radne zadatke, on sve do štetnog događaja tužitelja nije vidio. Konkretno gradilište je bilo skućeno za rad, ali u Njemačkoj ima puno takvih gradilišta i to nije neuobičajeno, ali ovo gradilište je bilo specifično jer je bilo u samom centru grada Münchena, pa je bilo skućeno raditi. Na gradilištu su imali nadzornog inženjera koji je obilazio gradilište, ali nije bio stalno prisutan i toga dana nije bio prisutan.

17. Svjedok Tihomir Mikliš je iskazao da je bio zaposlen kod I tuženika sa prekidima kao tesar. Bio je prisutan na gradilištu u Munchenu toga dana kada se tužitelj ozlijedio. Tužitelj je u tom trenutku bio na dijelu gradilišta gdje su se postavljali betonski blokovi u svrhu završnog krovišta. Radilo se o blokovima težine od 2,5 do 5 tona i ti elementi su bili postavljeni ukoso, odnosno ukoso su bili naslonjeni na postojeći zid, trebalo ih je zakvačiti sa kranom i postaviti na željenu poziciju. Kada su dovezli te elemente sa kamionom, oni su ih postavili ukoso, ne zna tko ih je tako postavio, ali ih je u takvom položaju vidio. Na mjestu štetnog događaja bili su prisutni još i Tvrtko Jurić, operater kрана Ivo, tužitelj koji je stradao, svjedok i još nekolicina radnika. Sam štetni događaj nije vidio jer je u tom trenutku bio okrenut leđima i radio druge poslove. Poznato mu je da su taj betonski blok zakvačili i u nekom trenutku taj betonski blok se otklizao i pritom je pritisnuo tužitelja a on je čak i pritom pao zbog klizanja tog bloka. Svi su tužitelju priskočili u pomoć, uspjeli su nekako pomaknuti ostale dijelove oko tog zida da bi mu izvukli nogu, tužitelj je vikao i plakao od bolova, pozvali su hitnu pomoć koja je došla za sat i pol, a bila je poslije i policija. To je bilo u vrijeme oko Božića i bilo je hladno. On je i ranije na gradilištu kod I tuženika znao vidjeti da su betonski elementi postavljeni ukoso, a to ovisi o pozicijama gdje se ti elementi postavljaju. U konkretnom slučaju poznato mu je da su ti elementi bili namijenjeni da se postave ukoso u svrhu završnog krovišta. On je i sam na sličnom gradilištu radio sa takvim kosim elementima i kod zakvačivanja sa kranom se koriste lanci koji su na jednom kraju duži, a na drugom kraći da bi se dobila ravnoteža i željena kosina. Sa španerima se dobiva željena kosina i kada se element jače našpana ide više u vertikal, a kada se otpusti ide više vodoravno. Toga dana je sve bilo standardno i nije vidio da je tužitelj radio išta neuobičajeno. Smatra da tužitelj nije bio adekvatno obučen za taj posao, na tom gradilištu bili su bitni rokovi, a tužitelj je radio sve poslove, dok je poslovođa bio dužan voditi računa o tome da se poslovi obavljaju prema pravilima struke. On je vidio šefa gradilišta Mirsada tek nakon što je došla policija, dakle tek nakon štetnog događaja, a ujutro ga vidio na rasporedu, dok ga u međuvremenu nije vidio. Naime, ti betonski blokovi nisu bili adekvatno zakvačeni, jer da su te gornje sajle bile zašpanane ne bi došlo do iskliznuća, te su gornje sajle trebale biti više ušpanane / zategnute nego donje. Smatra da je problem bio u tome što su svi radili sve i nije bilo jasne podjele poslova. Da nije počelo dizanje tereta ne bi došlo do iskliznuća betonskog elementa. Ti elementi su tu stajali dva ili tri dana i bili su ušpanani sa gredicama i ne bi mogli sami iskliznuti.

18. Tužitelj je iskazao da se zaposlio 2001. kod Nikše Vukovića, radio je u njegovim građevinskim firmama i to Sabe ing, MB bau, Propelej te Graks, radio je tesarske poslove, poslove priučenog tesara te je cijelo vrijeme radio u Njemačkoj na raznim gradilištima na način da je 9 mjeseci u godini radio na terenu u Njemačkoj i 3 mjeseca je bio kod kuće. Koliko se sjeća u Graksu je radio oko 2 godine prije ozlijeđivanja. Navodi da je tako radio sve do 20.12.2011. kada se ozlijedio. Toga dana kada se ozlijedio radili su na gradilištu u Minhenu, dobio je zadatak od poslovođe Mirsada da on i Tvrtko Jurić montiraju gotove zidove, zidovi su bili istovareni uspravno, dok je ranije bila praksa da su zidovi bili položeni. Na tom gradilištu u prethodnim danima je obavljao druge tesarske poslove te nije radio poslove montiranja zidova. On i Tvrtko Jurić su trebali zakačiti lance od kрана za sajle koje su već fiksirane u tim zidarskim blokovima, pored njih je stajao kran, kranista je upravljao kranom putem joystika, kranista je potom trebao pričekati da se

on i Tvrtko odmaknu i nakon toga je trebao polako dizati zidarski blok i odnijeti ga na mjesto predviđeno za montažu. Navodi da su sa tim poslom tek počeli, zakopčali su prvi zid sa 4 sajle i odjednom je zid krenuo nazad, zanjihao se i odbacio tužitelja koji se odjednom našao da leži sa slomljenom nogom u stranu, vidjele su se kosti, tako je ležao neko vrijeme, pridržavala su ga dvojica radnika, pozvali su hitnu pomoć koja ga odvezla u bolnicu. Ne zna kako je došlo do toga da je zid krenuo na njega, ali misli da je kranista pogrešno stisnuo gumb, ali ne zna točno što je on napravio da je do tog došlo. U bolnici u Njemačkoj je bio operiran i tamo je bio do 3.1.2012. kada su ga otpustili, vratio se u Hrvatsku gdje je bio na bolovanju oko 2 godine. Nakon godine i nešto dana ponovno je operiran radi vađenja šarafa. Išao je na fizikalne terapije i rehabilitaciju i nakon prve operacije i druge. Nakon dvije godine bolovanja na liječničkom pregledu su utvrdili da nije više sposoban za obavljanje bilo kakvih građevinskih poslova te su ga poslali u invalidsku mirovinu. U tom postupku mu je utvrđeno i da je zadobio profesionalnu bolest i to vibracionu profesionalnu bolest zbog rada sa strojevima, hilticom, bušenja i dr. On i dalje prima invalidsku mirovinu te ga nisu prebacili na starosnu mirovinu, a u mirovinskom su mu rekli da će mu ostati mirovina koja mu bude povoljnija pa misli da je ta invalidska mirovina vjerojatno povoljnija. Trenutno mu invalidska mirovina iznosi oko 400 eura sa dodatkom za tjelesno oštećenje. Sada ima 67 godina. Nakon ozljeđivanja određeno vrijeme mu je bila potrebna tuđa pomoć i njega, nije mogao niti na wc samostalno, kretao se uz pomoć štake, a pomagala mu je supruga. Prije štetnog događaja kod tog poslodavca je montirao kačenje tih zidova nebrojeno puta. Nikada mu poslodavac nije rekao da nešto ne radi kako treba i nije bilo nikakvih problema. Radio je kačenje tih zidova na isti način. Nije bio njegov posao da izračuna i špana dužinu lanaca koji se kače za sajlu. Blok koji je trebao montirati je bio postavljen vertikalno uz zid, trebalo ga je montirati pod kutom od 45 stupnjeva, a moguće i pod drugim kutom. Na zidu su bile 4 sajle, 2 gore i 2 dolje i montirali su lance na sve 4 sajle. Lance su samo zakopčali za sajle, nisu ih zatezali jer nisu to ni trebali, već je kranista trebao polako podizati zid. Kada su on i Tvrtko zakopčali sajle, sve 4 sajle su bile labave. Navodi da se nakon toga krenuo da se odmakne i u tom trenutku zid ga udario. Tvrtko se nalazio s desne strane, a tužitelj je bio s lijeve strane, lijevi kraj zida ga je udario. Ne sjeća se kolika mu je bila ugovorena plaća. Za vrijeme trajanja bolovanja dobivao je naknadu plaće od 2.400,00 kn koliko je bio prijavljen na minimalac u RH. Zbog ozljede na radu dobivao je naknadu plaće od 100% za bolovanje. Navodi da do 2014. kada mu je utvrđeno pravo na invalidsku mirovinu nije imao nikakve bolesti osim vibracione i ozljede na radu, a 2015. je imao operaciju kralježnice.

19. Sud je prihvatio iskaze saslušanih svjedoka i tužitelja u dijelovima gdje su iskazivali međusobno suglasno. Iz iskaza svih svjedoka i tužitelja suglasno proizlazi da je tužitelj imao zadatak postavljanja betonskog elementa širine oko 2,5 metra i visine oko 3,5 do 4 metra, a težine oko 4 tone pod kutom od 45 stupnjeva te da su taj zadatak obavljali tužitelj kao tesar, radnik Tvrtko Jurić koji je tužitelju bio podređen i Ivica Markelić koji je upravljao kranom. Nije sporno da je do nesreće došlo jer se betonski element u nekom trenutku zanjihao i pritisnuo tužitelja, a sporno je kako je i zašto do toga došlo.

20. Pravilan je način rada bio takav da taj betonski element bude položen horizontalno što je većina svjedoka potvrdila. Da je taj betonski element bio u

vertikalnom položaju te da nije bilo dovoljno manevarskog prostora da isti stoji horizontalno iskazali su svi saslušani svjedoci i tužitelj.

21. Da su predmetni betonski element zakačili sa lancima tužitelj i Tvrtko Jurić utvrđeno je iz iskaza svjedoka Ivica Markelića i tužitelja.

22. Sud nije prihvatio iskaz svjedoka Markelića u dijelu gdje tvrdi da su pomjerali betonski element dugo vremena oko sat do sat i pol vremena da bi dobili kut od 45 stupnjeva te da u trenutku nesreće on nije upravljao sa kranom tj. da nije dizao teret. Ovo stoga što iz iskaza tužitelja kojeg je sud prihvatio kao logičnog i uvjerljivog proizlazi da su zakačili betonski element sa lancima na već unaprijed postavljene ankere, da je potom taj element putem kрана trebalo podići na željeni kut od 45 stupnjeva, te da je kranista upravljao kranom kada se zid zanjihao, tj. da je pogrešno stisnuo gumb ili slično. Naime, nije životno logično ako su tužitelj i Tvrtko Jurić zakačili betonski element sa lancima da bi se isti sam pomaknuo bez manevra kрана. Osim toga, i svjedok Tihomir Mikliš je izjavio da ne bi došlo do iskliznuća betonskog elementa da nije počelo dizanje tereta. I životno je logično da se podizanje betonskog elementa težine od 4 tone radi pomoću kрана, a ne isključivo manualnim radom.

23. Da su nakon štetnog događaja ti betonski elementi dolazili na cesti gdje ih je kran kačio sa tog mjesta na cesti kako se ne bi ponovila ovakva nesreća iskazao je svjedok Mirsad Hamzić.

24. Nisu točni navodi I. tuženika u odgovoru na tužbu "da je poslovođa Mirsad Hamzić upozorio radnike da ne smiju izvoditi radnu operaciju na način na koji su to zamislili i započeli te da im je dao upute za ispravan način rada" s obzirom da upravo iz iskaza svjedoka Hamzića proizlazi da je tužitelj bio iskusan radnik koji je poslove radio po pravilima struke te nigdje na navodi da bi on upozorio radnike na pogrešno izvođenje radnog zadatka.

25. Na temelju odredbe članka 103. stavak 1. ZR/09 poslodavac je dužan naknaditi štetu koju radnik pretrpi na radu i u svezi s radom. Budući da nije sporno da je šteta nastala na radu, tuženik odgovara po načelu objektivne odgovornosti (uzročnosti), a prema općim propisima obveznog prava.

26. Odredbom članka 15. stavak 1. Zakona o zaštiti na radu ("Narodne novine" broj 59/96, 94/96, 114/03, 86/08, 75/09 – u daljnjem tekstu: ZZR) propisano je da poslodavac odgovara radniku za štetu uzrokovanu ozljedom na radu, profesionalnom bolešću ili bolešću u svezi s radom po načelu objektivne odgovornosti, na koju ne utječu propisane obveze radnika u području sigurnosti i zdravlja na radu. Iznimno, poslodavac se može osloboditi odgovornosti ili se njegova odgovornost može ograničiti prema općim propisima obveznog prava, ako se radi o događajima nastalim zbog izvanrednih i nepredvidivih okolnosti, odnosno više sile, a na koje poslodavac unatoč njegovoj dužnoj pažnji nije mogao utjecati.

27. Nije sporno da se u trenutku štetnog događaja radilo sa betonskim elementom težine od 4 tone, visine oko 4 metra i širine oko 2,5 metra, stoga treba primijeniti i odredbu čl. 1064. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br.

35/05, 41/08, 125/11, 78/15, u daljnjem dijelu teksta ZOO) kojom je propisano da za štetu od opasne stvari odgovara njezin vlasnik, dakle I. tuženik.

28. Odredbom čl. 1067. st. 2. ZOO propisano je da se vlasnik može osloboditi odgovornosti ako dokaže da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika ili treće osobe, koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći, ni otkloniti.

29. Radnik je dužan obavljati poslove s dužnom pozornošću te pri tome voditi računa o svojoj sigurnosti i zdravlju, kao i o sigurnosti i zdravlju drugih osoba na radu (čl. 77. st. 1. ZZR)

30. Smatra se da radnik radi s dužnom pažnjom kada poslove obavlja u skladu sa znanjem i vještinama koje je stekao tijekom osposobljavanja za rad na siguran način, te kada radi po uputama poslodavca (čl. 77. st. 2. ZZR).

31. Obveza poslodavca je da radniku osigura uvjete za rad na siguran način i na način koji ne ugrožava zdravlje radnika (čl. 5. st. 3. ZR)

32. Odredba čl. 44. st. 1. ZZR propisuje obvezu poslodavca planirati, pripremati i provoditi proces rada da se osigura što djelotvornija zaštita radnika te razraditi i primjenjivati tehnologiju rada s elementima sigurnosti te uzimajući u obzir organizacione, tehničke i osobne čimbenike.

33. Poslodavac treba skrbiti da su radni postupci tako pripremljeni i organizirani te da se provode na način da se njima ne utječe štetno na sigurnost i zdravlje radnika (čl. 44. st. 2. ZZR).

34. I. tuženik tijekom postupka navodi da je tužitelj isključivo kriv za štetni događaj.

35. I. tuženikova se odgovornost može isključiti ili umanjiti jedino ako dokaže da je tužitelj svojim radnjama namjerno ili zbog krajnje nepažnje skrivio nesreću, a to u ovom postupku, kraj ovako utvrđenog činjeničnog stanja, I. tuženik ničime nije uspio dokazati.

36. Naime, iz provedenih dokaza nije utvrđeno da je u radnjama tužitelja bilo propusta te da je isti ikakvim svojim radnjama doprinio nastanku šetnog događaja.

37. S druge strane, na strani I. tuženika utvrđen je propust jer je betonski element težine od 4 tone bio postavljen vertikalno na radilištu, a po pravilima struke treba biti horizontalno, zbog čega radnici nisu imali manevra za sigurno podizanje i montiranje betonskog elementa, a što je rezultiralo time da se element zanjihao i ozlijedio tužitelja. Da je i sam poslodavac uvidio da je takav način rada pogrešan, leži u činjenici da su nakon predmetnog šetnog događaja ti betonski elementi dolazili na cesti gdje ih je kran kačio sa tog mjesta na cesti kako se ne bi ponovila ovakva nesreća.

38. Uzimajući u obzir sve naprijed navedeno, zaključak je suda da I. tuženik u konkretnom slučaju nije uopće vodio brigu o sigurnosti te zaštiti života i zdravlja

tužitelja prilikom obavljanja radnog zadatka, jer mu nije omogućio da obavlja poslove na siguran način zbog čega je došlo do ozljeđivanja radnika.

39. Iz ovako provedenog dokaznog postupka, sud je nedvojbeno utvrdio da je I. tuženik odgovoran za nastalu štetu tužitelju, i to osim što je objektivno odgovaran kao poslodavac, odgovoran je i subjektivno jer je prekršio propise zaštite na radu i o sigurnosti radnika, dok tužitelj ničim nije doprinio nastanku štetnog događaja, stoga nisu ostvarene pretpostavke iz čl. 1067. st. 2. ZOO da se I. tuženika oslobodi odgovornosti ili da se ista umani.

40. Na okolnost zadobivenih ozljeda radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva provedeno je medicinsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku dr. Žarku Rašiću iz čijeg nalaza i mišljenja proizlazi da je tužitelj stradao u štetnom događaju kada je zadobio prijelom donjeg dijela desne goljenične i lisne kosti. Nakon predmetnog štetnog događaja pregledan je u njemačkoj bolnici od strane kirurga, utvrđen je prijelom desnog gležnja te je zaprimljen na bolničko liječenje. Učinila se repozicija i osteosinteza desnog gležnja. U bolnici je boravio do 03.01.2012. te je otpušten kući u Hrvatsku gdje se dalje provodilo liječenje za koje postoji dostupna medicinska dokumentacija. Provedeni su redovni kontrolni pregledi ortopeda. Provodi stacionarnu i ambulantnu fizikalnu terapiju po fizijatru. Zbog bolova u kralježnici kontroliran je i obrađivan od strane neurologa i neurokirurga. Tužitelj je u navedenom štetnom događaju zadobio prijelom donjeg dijela desne goljenične i lisne kosti. Liječenje je završeno, odnosno stanje se stabiliziralo nakon, provedene rehabilitacije, vađenja osteosintetskog materijala, te učinjenog RTG desnog gležnja 21.01.2013. Postoji uzročno posljedična veza između štetnog događaja i ozljede. Trpio je bolove jakog intenziteta, trajnog karaktera sumarno 8 dana, srednjeg intenziteta trajnog karaktera sumarno 21 dana. Bolovi slabijeg intenziteta trajnog karaktera trajali su sumarno tijekom 105 dana. Povremeni bolovi manjeg intenziteta iskazani su kroz smanjenje životnih aktivnosti. Trpio je tzv. primarni strah (tj. strah koji se javlja u samoj situaciji neposredne životne ugroženosti i istovremenog ozljeđivanja) bio je jačeg intenziteta i kraćeg trajanja. Trpio je sekundarni strah (tj. strah koji nastaje uslijed tjelesnih ozljeda i mogućih posljedica i mogućih komplikacija) jačeg intenziteta u trajanju od kumulativno 3 dana, srednjeg intenziteta u vremenu od kumulativno 15 dana, manjeg intenziteta u trajanju od kumulativno 30 dana. U navedenom štetnom događaju tužitelj je zadobio prijelom donjeg dijela desne goljenične i lisne kosti. Navedena ozljeda u području desnog gležanjanskog zgloba dovela je do trajnog smanjenja životnih aktivnosti od 20% koja se očituje u ograničenoj pokretljivosti desnog gležanjanskog zgloba, bolovima prilikom dužeg stajanja, otežanog penjanja po stepenicama, kod dužeg hoda, nemogućnosti trčanja, nemogućnosti stajanja na prstima. Nakon predmetnog štetnog događaja tužitelju je bila potrebna tuđa nestručna pomoć u trajanju sumarno 15 dana po 2 sata dnevno, te još 15 dana po 1 sat dnevno za uobičajene kućanske poslove (kuhanje, peglanje, spremanje), pomoć pri odlasku u trgovinu i slično. Opisani ožiljci u području desnog gležanjanskog zgloba predstavlja naruženje lakog stupnja koji je vidljivi kada je tužitelj bos.

41. Na nalaz i mišljenje vještaka dr. Rašića tuženici nisu imali primjedbe, a tužitelj je prigovorio u podnesku od 31.10.2022. gdje navodi da prigovara tvrdnji vještaka da u spisu nije priložena medicinska dokumentacija liječenja u njemačkoj bolnici jer

u spisu postoji upravo ovjereni prijevod medicinske dokumentacije sa njemačkoj jezika glede kojeg prijevoda je tužitelj imao trošak od preko 16.000,00 kn. Osim toga, tužitelj smatra da vještak nije odgovorio na taj zadatak vještačenja te da svoj nalaz i mišljenje nije dao na okolnost nastupa invaliditeta kod tužitelja i to prema uvjetima i tablicama II. tuženika. Osim toga, tužitelj stavlja primjedbu na ocjenu postotka smanjenja životne i radne aktivnosti kod tužitelja te nastupa naruženosti kao prenisku, jer je kod tužitelja nastupila trajna radna nesposobnost i invalidnost te tjelesno oštećenje kod tužitelja, a uslijed kojih je tužitelj upravo umirovljen, pa je stoga i ocjena SŽA od samo 20% u koliziji sa med. dokumentacijom i drugom dokumentacijom u spisu te zdravstvenom stanju tužitelja, kao i naruženje.

42. Povodom prigovora tužitelja vještak dr. Žarko Rašić se pisano očitovao 11.1.2023. kada navodi da je nalaz i mišljenje sačinjen nakon uvida u kompletnu medicinsku dokumentaciju koja prileži spisu. Nalaz i mišljenje sačinjen je sukladno zadatku suda iz raspravnog zapisnika od 25.04.2022. – gdje nije dan zadatak ocjene invaliditeta kod tužitelja i to prema tablicama II. tuženika. Što se tiče prigovora tužitelja na ocjenu naruženja – navodi da je ožiljak opisan u području desne potkoljenice tj. u području desnog gležanjskog zgloba dužine oko 5 cm smečkaste boje. Prema tome radi se o malom ožiljku dužine oko 5 cm koji je smečkaste boje i smatra da je ocjena naruženja adekvatna opisom ožiljku. Inače naruženje ne utječe u konkretnom slučaju na ocjenu smanjenja životnih aktivnosti. U navedenom štetnom događaju tužitelj je zadobio prijelom donjeg dijela desne goljenične i lisne kosti. Navedena ozljeda u području desnog gležanjskog zgloba dovela je do trajnog smanjenja životnih aktivnosti od 20%. Navedeno smanjenje životnih aktivnosti ocijenjeno je nakon uvida u postojeću medicinsku dokumentaciju kao i klinički pregled tužitelja gdje je komparativno određena pokretljivost oba gležanjska zgloba. Prema tome, ocjena smanjenja životnih aktivnosti osim na medicinskoj dokumentaciji temeljena je na kliničkom pregledu tužitelja, te smatra da je ocijenjen sukladno kliničkom statusu desnog gležanjskog zgloba u trenutku kliničkog pregleda.

43. Sud je saslušao vještaka dr. Rašića koji je iskazao, kada mu se predočava polica i nalaz vještaka cenzora iz Njemačke, vidljivo je kako iznos osiguranja za invalidnost iznosi 50.000,00 eura. U svom nalazu cenzor je ocijenio invalidnost sa 40%, no međutim istovremeno se navodi kako se 20.000,00 eura što iznosi 40% od ukupnog 100% invaliditeta od 50.000,00 eura ocjenjuje sa 7/20 što u konačnici iznosi 7.000,00 eura. Uobičajeno kada se ocjenjuje invalidnost od 40% to predstavlja invalidnost za gubitak noge od 40% od 100% , kasnije, obzirom je kod tužitelja došlo do oštećenja desnog stopala slijedi umanjenje koje je iskazano po cenzoru 7/20 jer je vrijednost stopala 20% dakle gubitak cijelost stopala se označava sa 20% od 100% invaliditeta, a uzimajući u obzir njegov postotak smanjenja životnih aktivnosti odnosno invaliditeta ono je ocijenjeno kao 7 od 20, dakle 7% od 20%. Uvidom u nalaz cenzora koji je izračunao invaliditet u iznosu od 7.000,00 eura što u konačnici iznosi 14% invaliditeta odnosno 14% od 50.000,00 eura. Uvidom u nalaz cenzora II. tuženika smatra da je obzirom na pisani nalaz i mišljenje, a kako je prema njegovom mišljenju procijenjeno da je došlo do oštećenja u području gležanjskog zgloba 7/20 te uzimajući da je gubitak cijele noge iznosi 40%, to bi u konačnici iznosilo 14% odnosno 7.000,00 eura. Vještak ne ulazi u nalaz i mišljenje vještaka cenzora koji je izvršio navedenu ocjenu nego samo u

matematički način izračuna. Vještak navodi da ne postoji kod navedenog osiguravajućeg društva tablica kakva postoji kod osiguravajućih društava u Hrvatskoj nego se promatra gubitak određenog dijela tijela i postotak gubitka funkcije za navedeni dio tijela što je potpuno drugačiji koncept određivanja invaliditeta nego u RH. Navodi da se invaliditet određuje sukladno tablicama osiguravatelja tako da raspon invaliditeta može biti različit obzirom na različita osiguravateljska društva za razliku od smanjenja životnih aktivnosti što je drugi entitet, obzirom se invaliditet određuje temeljem police odnosno radi se o ugovornim osiguranjima za razliku od smanjenja životnih aktivnosti koji se ocjenjuje temeljem gubitka ili oštećenja funkcije određenog dijela tijela u konkretnom slučaju u području desnog gležnanskog zgloba.

44. Nakon što je vještak dr. Rašić usmeno saslušan, tužitelj prigovara iskazu vještaka dr. Rašića u dijelu koji se odnosi na navodno ispravnu ocjenu cenzora II. tuženika te izvršeno ponderiranje, međutim ne stavlja nikakve daljnje dokaze na tu okolnost.

45. Po ocjeni suda, vještačenje dr. Žarka Rašića je provedeno stručno i temeljito, isto se temelji na medicinskoj dokumentaciji i pregledu tužitelja, te je vještak uspješno otklonio sve primjedbe tužitelja na provedeno vještačenje, stoga je sud prihvatio u cijelosti nalaz i mišljenje vještaka dr. Rašića, dopunski nalaz i usmeno obrazloženje nalaza i mišljenja, a daljnji prigovori tužitelja su paušalni i bez utjecaja na provedeno vještačenje.

46. Slijedom svega navedenog, sud je utvrdio da je tužitelju uslijed štetnog događaja, povrijeđeno pravo osobnosti na tjelesno i duševno zdravlje, a čime mu je nastala neimovinska šteta (čl. 19. st. 2. u vezi čl. 1046. ZOO). Po mišljenju ovog suda, utvrđena težina povreda i okolnosti slučaja opravdavaju dosuđenje pravične novčane naknade za neimovinsku štetu (čl. 1100. st. 1. ZOO). Sud je pri tome raspravljao i utvrđivao činjenice koje je tužitelj naveo u tužbi i koje je utvrdio vještak: fizičke boli, strah i duševne boli zbog smanjenja životnih aktivnosti te zbog naruženosti. One su u smislu čl. 1100. st. 2. ZOO kriteriji (mjerila) odnosno kvalifikatorne okolnosti koje utječu na visinu pravične novčane naknade za pretrpljenu neimovinsku štetu.

47. Imajući u vidu zadobivene ozljede, obzirom na trajanje i intenzitet pretrpljenih fizičkih bolova i straha, te trajnog smanjenja životnih aktivnosti od 20%, imajući na umu da je tužitelj zbog zadobivenih ozljeda bio na operaciji, te reoperaciji radi vađenja sintetskog materijala, da je bio na dugotrajnom bolovanju i višekratnim fizikalnim terapijama, a kako to sve proizlazi iz prihvaćenog nalaza i mišljenja vještaka dr. Rašića, te iskaza tužitelja, sud je utvrdio da tužitelju pripada pravo na pravičnu novčanu naknadu za nastalu neimovinsku štetu u iznosu od ukupno 11.499,61 eura i to po kriteriju pretrpljenog straha 2.000,00 eura, po kriteriju pretrpljenih bolova 3.900,00 eura, po kriteriju duševnih bolova zbog smanjene životne aktivnosti 4.000,00 eura, po kriteriju duševnih bolova zbog naruženosti 1.599,61 eura.

48. Na temelju odredbe čl. 1095. st. 1. i čl. 1089. st. 2. ZOO tužitelju za 45 sati nestručne tuđe pomoći pripada pravična novčana naknada. O cijeni sata tuđe

pomoći sud je odlučio prema slobodnoj ocjeni sukladno odredbi čl. 223. ZPP u iznosu od 4,00 eura po satu, pa ista ukupno iznosi 180,00 eura.

49. Slijedom navedenog, tužitelju je dosuđena neimovinska i imovinska šteta u ukupnom iznosu od 11.679,61 eura kako je to isti i tražio te je naloženo I. tuženiku istu mu naknaditi.

50. Sukladno odredbi čl. 29. st. 1. ZOO tužitelj ostvaruje pravo na zatezne kamate, koje na temelju odredbe čl. 1103. ZOO na neimovinsku štetu teku od dana podnošenja odštetnog zahtjeva ili tužbe, osim ako je šteta nastala nakon toga. S obzirom da je iz spisa razvidno da je tužitelj podnio odštetni zahtjev prema I. tuženiku 18.7.2013., to mu od 19.7.2013. teku kamate. Stoga je odbijen zahtjev tužitelja za isplatom zateznih kamata na dosuđeni iznos naknade neimovinske štete za period od 21.12.2011. do 18.7.2013.

51. U odnosu na nenovčanu imovinsku štetu za tuđu pomoć i njegu, visina iste može biti poznata tek onda kad je na pravno obvezujući način izražena u novcu, dakle kada nenovčana imovinska šteta dobije značenje novčane obveze. Zbog toga sud smatra da tužitelj ima pravo na zatezne kamate na utvrđeni iznos nenovčane imovinske štete od dana donošenja prvostupanjske presude jer je tim danom nenovčana imovinska šteta dobila karakter novčane, te je stoga tužitelju dosudio zateznu kamatu na naknadu za tuđu pomoć i njegu od dana donošenja ove presude do isplate. Stoga je odbijen zahtjev tužitelja za isplatom zateznih kamata na tuđu pomoć i njegu za razdoblje od 21.12.2011. do 6.1.2025.

U odnosu na naknadu štete zbog izgubljene zarade

52. Tužitelj u ovom postupku potražuje od I. tuženika i naknadu imovinske štete po osnovi izgubljene zarade, odnosno razliku plaće koju bi dobivao da je ostao raditi u inozemstvu i naknade za bolovanje, odnosno invalidske mirovine, za period od siječnja 2012. do srpnja 2022. kada je stekao uvjete za starosnu mirovinu, a isto obrazlaže činjenicom da mu je nakon ozljede na radu utvrđena invalidska mirovina zbog djelomične nesposobnosti za rad.

53. I. tuženik se istome protivi navodeći da je tužitelj radio kod I. tuženika od 1.5.2011. na temelju Ugovora o upućivanju radnika za rad u inozemstvo, da se bio dužan vratiti u Republiku Hrvatsku kada mu istekne radna dozvola, a ista je istekla 22.12.2011., to bi se isti nakon navedenog datuma vratio na rad u RH, kada zasigurno ne bi zarađivao iznose koje potražuje.

54. Uvidom u Zapisnik o inspekcijskom nadzoru od 28.3.2014. (list 181-182) utvrđeno je da je direktor tuženika Igor Grbić izjavio kako je tužitelj bio zaposlen u tvrtci tuženika od 8.4.2010. a obavljao je tesarske poslove na gradilištu, imao je prekid rada od 9.1.2011. do 1.5.2011., a poslove je obavljao samo u inozemstvu u Njemačkoj. Na gradilištu u inozemstvu je radio na montaži metalnih velikopločnih oplata i gotovih betonskih elemenata. Možda je povremeno rukovao u inozemstvu sa ručnom motornom pilom, vibracionom bušilicom na gradilištu te ručnim vibratorom svježeg betona.

55. I uvidom u podatke o zaposlenju od HZMO dostavljene uz tužbu razvidan je početak radnog odnosa tužitelja kod I. tuženika od 8.4.2010.

56. Uvidom u rješenje HZMO od 30.10.2013. broj Klase: 141-06/13-01-03429907368 (list 193) utvrđeno je da je tužitelju od 3.6.2013. kao posljedica ozljede na radu priznato pravo na naknadu zbog tjelesnog oštećenja u svoti od 144,12 kn mjesečno, a od 1.7.2013. usklađena naknada iznosi 145,56 kn mjesečno.

57. Uvidom u rješenje HZMO od 29.8.2014. broj Klase: UP/I 141-02/14-01-03429907368 (list 191) utvrđeno je da je tužitelju priznato pravo na invalidsku mirovinu počevši od 3.6.2014. zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti zbog bolesti u omjeru 40%, ozljede na radu 30% i profesionalne bolesti 30%. Isto je utvrđeno i rješenjem HZMO od 5.6.2015. s time da je iznos invalidske mirovine uvećan.

58. Prema odredbi čl. 1095. st. 1. ZOO, propisano je da tko drugome nanese tjelesnu povredu ili mu naruši zdravlje dužan je naknaditi mu troškove oko liječenja i druge potrebne troškove s tim u vezi, a i zaradu izgubljenu zbog nesposobnosti za rad za vrijeme liječenja. Ako povrijeđeni zbog potpune ili djelomične nesposobnosti za rad gubi zaradu, ili su mu potrebe trajno povećane, ili su mogućnosti njegova daljnjeg razvijanja i napredovanja uništene ili smanjene, odgovorna osoba dužna je plaćati povrijeđenom određenu novčanu rentu, kao naknadu za tu štetu (čl. 1095. st. 2. ZOO).

59. Prema odredbi čl. 1092. st. 1. ZOO oštećenik koji je pridonio da šteta nastane ili da bude veća nego što bi inače bila ima pravo samo na razmjerno sniženu naknadu, a prema st. 2. citirane odredbe, kad je nemoguće utvrditi koji dio štete potječe od oštećenikove radnje ili propusta, sud će dosuditi naknadu vodeći računa o okolnostima slučaja.

60. S obzirom da iz rješenja HZMO jasno proizlazi da je kod tužitelja utvrđen djelomičan gubitak radne sposobnosti, a tužitelj u ovom postupku ničim nije dokazao da se ne može zaposliti s preostalom radnom sposobnošću nakon ozljede na radu, nema pravo na naknadu štete zbog izgubljene zarade od strane I. tuženika.

61. Naime, o ovom pitanju Vrhovni sud Republike Hrvatske se očitovao u više svojih odluka, i to u odluci broj Rev-x 713/11-2 od 14. prosinca 2011. kao i u odluci Rev-x 432/2016-2 od 12. ožujka 2019., gdje je ponovio navedeno pravno shvaćanje navodeći:

"Imajući u vidu ranije iznesena utvrđenja, a posebice utvrđenje da je liječenje tužitelja od posljedica štetnog događaja trajalo do srpnja 2008., a kada mu je definitivno utvrđena i profesionalna nesposobnost za rad kao profesionalnog vozača (...). Međutim, oštećenik nema pravo na plaćanje naknade štete zbog izgubljene zarade kada se niti ne pokušava zaposliti kao osoba s preostalom radnom sposobnošću jer je ta okolnost izvan uzroka prometne nezgode u kojoj mu je nastupila šteta.

Pritom se ističe i da nema odgovornosti tuženice za nezapošljavanje tužitelja nakon dovršetka liječenja, ako je, prema iznesenim razlozima u reviziji, za njegovo nezapošljavanje s preostalom radnom sposobnošću mogao biti odgovoran i

Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje koji može bitno nije proveo propisanu profesionalnu rehabilitaciju tužitelja. Uz navedeno, odgovornost za to da mu nije utvrđena preostala radna sposobnost, snosi i sam tužitelj, ako je propustio nakon dovršenog liječenja poduzeti odgovarajuće mjere kojima bi mogao smanjiti vlastitu štetu, pa i time što bi, u smislu propisa iz mirovinskog osiguranja, pokrenuo odgovarajući postupak utvrđivanja svoje preostale radne sposobnosti i nakon toga, s tom preostalom radnom sposobnosti, tražio zaposlenje, odnosno zaposlio se. Naime, svaki oštećenik je dužan nastojati da mu šteta bude što manja i u tom smislu poduzimati radnje u skladu sa svojim mogućnostima i prema potrebama, a ako to propusti i tako pridonese da mu šteta nastane ili bude veća, ima pravo samo na razmjerno smanjenu naknadu (čl. 1092. st. 1. ZOO).

Dakle, tužitelj nije dokazao da su ispunjeni uvjeti za primjenu citirane zakonske odredbe čl. 195. st. 1. ZOO za razdoblje nakon dovršetka njegovog liječenja, odnosno odredbe čl. 195. st. 2. ZOO u pogledu zatražene buduće rente, pa su pravilno nižestupanjski sudovi primijenili materijalno pravo kada su tužbeni zahtjev odbili u tom dijelu, a protivna razlaganja u reviziji nisu osnovana i ne mogu se prihvatiti."

62. Slijedom navedenog, nisu ocjenjivani dokazi glede provedenog financijskog vještačenja i ostali navodi stranaka na te okolnosti, kao suvišni.

63. Iz nalaza i mišljenja vještaka dr. Rašića utvrđeno je da tužitelju pripada naknada štete prema tablicama II. tuženika u isplaćenom iznosu od 7.000,00 eura. Stoga je odbijen u cijelosti zahtjev tužitelja za naknadom naknade štete od II. tuženika za daljnji iznos osigurane svote od 10.000,00 eura.

64. Slijedom svega navedenog, tužbeni zahtjev je prihvaćen u odnosu na I. tuženika za iznos od 11.679,61 eura sa pripadajućim zateznim kamatama, a odbijen u odnosu na I. tuženika za iznos izgubljene zarade od 218.281,89 eura sa pripadajućim zateznim kamatama, za isplatu zateznih kamata na dosuđeni iznos naknade štete po osnovi tuđe pomoći i njege za period od 21.12.2011. do presuđenja, te u odnosu na II. tuženika za iznos naknade štete od 10.000,00 eura sa pripadajućim zateznim kamatama.

65. Obzirom na kvalitativni i kvantitativni uspjeh stranaka u sporu, u cilju postizanja pravične ravnoteže, primjenom čl. 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine" – Međunarodni ugovori – broj 18/97, 6/99 – pročišćeni tekst, 8/99 – ispravak, 14/02, 1/06, 2/10, dalje: Konvencija) prema kojoj odredbi svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojeg vlasništva, imajući u vidu prirodu ovog spora, stanje predmeta i materijalno pravni odnos stranaka u ovom sporu, sud je odlučio da je u konkretnom slučaju opravdano presuditi da svaka stranka snosi svoje troškove postupka (čl. 154. st. 4. ZPP). Ovo stoga jer se s jedne strane nalazi tužitelj koji je fizička osoba i radnik koji je tužio poslodavca i osiguranje zbog ozljede na radu, a koji je uspio u postupku tek s manjim iznosom, a s druge strane se nalazi I. tuženik koji je velika građevinska tvrtka te II. tuženik koji je strano osiguravajuće društvo. Imajući to na umu, tužitelj i tuženici su očigledno neravnopravni u materijalnom statusu pa bi nalaganje plaćanja troškova tužitelju ograničilo pravo istog na uživanje svog vlasništva.

66. Na temelju odredbe čl. 11. st. 1. toč. 3. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" br. 118/18) tužitelj je oslobođen obveze plaćanja sudskih pristojbi u ovoj pravnoj stvari.

U Zagrebu 7. siječnja 2025.

Sutkinja:
Petra Hertelendi Lovrić

Dokument je elektronički potpisan: Petra Hertelendi Lovrić	DN: C=HR O=OPĆINSKI SUD U ZAGREBU 2.5.4.27=RO11564154486270303437352533373288728 OU=Signature S=Hertelendi Lovrić G=Petra CN=Petra Hertelendi Lovrić
Vrijeme potpisivanja: 07-01-2025 09:36:04	
	

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 8 dana od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi e-komunikacijom ili pisano u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda za nadležni županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku
2. I. tuženiku po punomoćniku
3. II. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30871-2397e**

Kontrolni broj: **01626-50f5f-f62c7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Petra Hertelendi Lovrić, O=OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.